

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. Mgr. Františkem Korbelem, advokátem, se sídlem v Táboře, Převrátilská 330, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábř. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2005, č. j. 3 Ca 15/2004 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2004, č. j. 591/2004-160-SPR/2. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy, odboru dopravně správních agend, ze dne 12. 10. 2004, č. j. MHMP 37641/2004, kterým byl stěžovatel uznán vinným za porušení § 4 písm. a), b) a § 18 odst. 1 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. c) a f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), mu byla podle § 22 odst. 2 a 4 téhož zákona uložena pokuta ve výši 3000 Kč a sankce zákazu činnosti na dobu čtyř měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Současně mu byla v souladu s ustanovením § 79 odst. 1 a 4 označeného zákona a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

V žalobě podané proti tomuto rozhodnutí stěžovatel zejména namítal, že k rozhodnutí nebyl věcně příslušný Magistrát hl. m. Prahy, nýbrž městská část. Odkázal na ustanovení § 17 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a § 53 odst. 2 a § 53 odst. 4 písm. b) zákona o přestupcích, a na § 124 odst. 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ze kterých mj. dovodil, že Magistrát hl. m. Prahy si nemůže atrahovat věcnou příslušnost městských částí. Stejně tak žalobou brojil proti výši uložené sankce, která je v rozporu se závažností přestupku; odkázal na svůj nízký věk, neexistenci záznamu v registru řidičů, míru zavinění a škodu. Dovožoval nepřiměřenost sankcí a profesní omezení. Na základě výše uvedeného pak stěžovatel požadoval zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, resp. v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) o upuštění od trestu, a to z důvodu, že ze všech okolností lze usuzovat, že jeho účelu bylo dosaženo již samotným přestupkovým řízením.

Z odůvodnění zamítavého rozsudku městského soudu zejména vyplynulo, že otázku věcné příslušnosti Magistrát hl.m. Prahy soud posuzoval ve spojení s §§ 31 a 32 zákona o hlavním městě Praze a dále ve spojení se Statutem hlavního města Prahy. Městský soud v Praze přitom uvedl, že podle § 124 odst. 4 písm. j) zákona o provozu na pozemních komunikacích přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního zákona projednává obecní úřad obce s rozšířenou působností, a za situace, kdy statutem nebyla tato působnost svěřena žádnému úřadu městské části, tak tuto působnost s ohledem na znění §§ 31 a 32 zákona o hlavním městě Praze vykonává Magistrát hlavního města Prahy. Soud dále uvedl, že sankce uložená správním orgánem odpovídá zákonným kritériím, resp. závažnosti spáchaného přestupku a podle názoru soudu také výše uložené sankce byla správními orgány dostatečně odůvodněna. Soud stejně tak uvedl, že nevyhověl ani návrhu stěžovatele o tom, aby bylo upuštěno od uloženého trestu ve smyslu 78 odst. 2 s. ř. s., neb ze zákona vyplývá, že soud může snížit pouze takovou sankci, která byla uložena správním orgánem ve zjevně nepřiměřené výši, avšak v souzené věci je uložena sankce plně odpovídající závažnosti přestupku, neb sankce ve formě pokuty byla stěžovateli uložena v dolní polovině zákonné sazby a sankce zákazu činnosti přesně v jedné třetině zákonné sazby. Soud uzavřel, že z důvodu, že sankce byla přiměřená, soud moderační právo nemá a sankci tudíž nemůže snížit ani od ní upustit. Stejně tak Městský soud v Praze nepřisvědčil stěžovateli ani v žádné další námitce a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti, podané z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti rozhodnutí soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, stěžovatel zejména namítá nedostatek věcné příslušnosti Magistrátu hl.m. Prahy v dané věci, k čemuž uvedl, že se městský soud nevypořádal s námitkou o tom, že ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb. vylučuje příslušnost orgánů města tam, kde je založena příslušnost orgánů městské části. K tomuto doplnil, že došlo k přenesení působnosti z městských částí na magistrát, což považuje za nelogické a navíc v rozporu s ústavněprávními kautelami, a to z důvodu odlišné instanční příslušnosti odvolacích orgánů. Vysvětlil, že odvolacím orgánem není v Praze krajský úřad, ale přímo Ministerstvo dopravy, čímž došlo ke znevýhodnění mimopražských stěžovatelů, neb ti nemají právo na projednání přestupků před ústředním orgánem.

Dále pak v kasační stížnosti znovu namítal, že uložená sankce je s ohledem na předmětné skutečnosti (zejména odkazoval na svůj věk, vzniklou škodu, bezúhonnost) zjevně nepřiměřená povaze spáchaného přestupku. Doplnil, že uložené sankce se ve svém

součtu blíží horní hranici rozpětí a v případě, že by jeho jednání bylo posuzováno jako trestný čin, došlo by toliko k podmíněnému zastavení či upuštění od potrestání. Dovodil, že byl potrestán způsobem, který velmi citelně zasáhne do jeho profesního života a mělo tak dojít k upuštění od potrestání. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhoval zrušení označeného rozhodnutí Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázal na závěry soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání náhrady nákladů řízení.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho primárním úkolem posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel za tento důvod označil důvod vymezený pod písm. a) § 103 odst. 1 s. ř. s, tedy nesprávné právní posouzení právní otázky soudem, je třeba se vyjádřit k dopadu a významu tohoto důvodu.

Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Městského soudu v Praze neshledal.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že mezi stranami je nesporné, že došlo ke spáchání označeného přestupku a Nejvyšší správní soud se proto již nezabýval skutkovým posouzením věci, přičemž nad rámec právě uvedeného uvádí, že po posouzení souzené věci se zcela ztotožňuje se skutkovými závěry učiněnými správními orgány, či skutkovou rekapitulací provedenou v rozsudku soudem, neboť zcela odpovídá dokladům obsaženým ve správním spisu. Nejvyšší správní soud proto posuzoval věc toliko po právní stránce, a to s ohledem na namítaný důvod a v kasační stížnosti tvrzené skutečnosti.

Nejprve je třeba uvést, že z ustanovení § 24 odst. 4 písm. j) zákona o provozu na pozemních komunikacích vyplývá, že přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (mj.) projednává obecní úřad obce s rozšířenou působností. Z ustanovení § 31 zákona č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze dále vyplývá, že přenesenou působností, o niž se v dané věci jedná, a která je svěřena výše označeným obcím s rozšířenou působností, vykonávají na území hlavního města Prahy orgány hlavního města Prahy. Ustanovení § 32 zákona č. 131/2000 Sb. dále uvádí, že orgány městské části vykonávají přenesenou působnost v rozsahu stanoveném zákonem a v mezích zákona Statutem, a že orgánům městských částí lze v mezích zákona svěřit Statutem přenesenou působnost, která je zvláštním zákonem svěřena orgánům obcí, orgánům obcí s pověřeným obecním úřadem nebo orgánům obcí s rozšířenou působností.

Ze Statutu hlavního města Prahy přitom nijak nevyplývá, což již zjistil a konstatoval Městský soud v Praze v napadeném rozsudku, že by tato působnost byla svěřena městským částem. Ostatně stěžovatel nic takového nenamítá.

S odkazem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit námitkám stěžovatele týkající se nesprávné příslušnosti, neb příslušným posuzovat předmětnou věc byl v prvním stupni, jak správně uvedl Městský soud v Praze, Magistrát hlavního města Prahy. Nejvyšší správní soud se přitom neztotožňuje s tvrzením stěžovatele o „nelogičnosti úpravy“, ani neshledal, že by taková úprava nebyla v souladu s ústavněprávními kautelami, jak tvrdil v kasační stížnosti stěžovatel. Ostatně stěžovatel ani neuváděl v rozporu s jakými ustanoveními Ústavy by označená úprava měla být v rozporu. K doplňující námitce stěžovatele stran odlišné instanční příslušnosti odvolacích orgánů, kdy odvolacím orgánem není v Praze krajský úřad, ale přímo Ministerstvo dopravy, čímž podle stěžovatele dochází ke znevýhodnění mimopražských stěžovatelů, neb ti nemají právo na projednání přestupků před ústředním orgánem, Nejvyšší správní soud uvádí, že si stěžovatel částečně odporuje, neb nejprve požaduje, aby ve věci rozhodovaly městské části, tedy instančně nejnižší orgány, z čehož by navíc vyplývalo, že odvolacím orgánem by byl magistrát, a následně výše uvedené popírá, když tvrdí že odvolacím orgánem by měl být ústřední orgán státní správy. Stejně tak je k tomuto třeba uvést, že tvrzení stěžovatele o diskriminaci mimopražských řidičů, stěžovatelů, překračuje zájmy stěžovatele, neb se takový postup stěžovatele, a to z důvodu, že bydlí v Praze, jak sám uvedl do kasační stížnosti, nijak nedotýká. Stejně tak je však třeba zejména uvést, že místní příslušnost se u přestupků neřídí místem pobytu, jak chybně uvádí stěžovatel, resp. jeho právní zástupce, nýbrž místem, územním obvodem, kde byl přestupek spáchán, což výše uvedenou diskriminaci popírá, neb budou magistrátem města Prahy v prvním stupni, resp. Ministerstvem dopravy v druhém stupni, posuzovány přestupky všech řidičů spáchané na území Prahy, bez ohledu na jejich bydliště. Nejvyšší správní soud také neshledal, že by se městský soud nevypořádal s námitkou o tom, že ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb. vylučuje příslušnost orgánů města tam, kde je založena příslušnost orgánů městské části, neb jak vyplývá z provedené rekapitulace, městský soud se námitkami stran příslušnosti městských částí, resp. magistrátu zabýval a dostatečně je odůvodnil.

Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal ani relevantnost námitky týkající se zjevné nepřiměřenosti uložené sankce. K této námitce odkazuje na závěry učiněné Městským soudem v Praze, který se těmito tvrzeními stěžovatele, neb stěžovatel je uváděl již v žalobě, rovněž zabýval, a uvedl, že sankce uložená správním orgánem odpovídá zákonným kritériím a rovněž závažnosti spáchaného přestupku, se kterými se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud doplňuje, že právní úprava neumožňuje sčítat sankce a dovozovat tak, že v jejich součtu došlo k přiblížení se horní hranici, jak činil v kasační stížnosti stěžovatel. Stejně tak podle

Nejvyššího správního soudu nelze porovnávat sankce se sankcemi, či postupy podle trestního zákona, od něhož se přestupkové řízení výrazně liší. Ani v těchto námitkách tak Nejvyšší správní soud nemohl stěžovateli přisvědčit. Konečně pak pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal, že by s ohledem na předmětné skutečnosti, v nichž stěžovatel odkazoval na svůj věk, vzniklou škodu, bezúhonnost, apod., byly uložené sankce zjevně nepřiměřené a mělo tak dojít k upuštění od potrestání, jak namítal stěžovatel.

Je sice třeba vycházet z toho, že stěžovatel skutek spáchal dne 24. 2. 2004, tedy před dovršením 20. roku věku, avšak způsob provedení skutku (výrazně nepřiměřená rychlost) a částečně i následek, stěžovateli přitěžují. Z těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud uložený trest za přiměřený.

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že se neztotožnil s námitkami stěžovatele a zcela odkazuje na závěry učiněné Městským soudem v Praze, potažmo pak žalovanými správními orgány.

Nejvyšší správní soud neshledal namítaný stížností důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl tak k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu